

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 14. studenoga 2021.

[Multimedia]

Tko čini dobro ulaže za vječnost

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ulomak iz Evanđelja današnje liturgije započinje rečenicom koja nam ulijeva strah: „sunce će pomrčati i mjesec neće više svijetljeti a zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati“ (Mk 13, 24-25). Otkud sad to, zar se i Gospodin dao na katastrofična predviđanja!? Ne, to zasigurno nije njegova namjera. On želi da shvatimo kako sve na ovom svijetu, prije ili kasnije, prođe. Pa i sunce, mjesec i zvijezde koji čine „nebeski svod“ – izraz koji označava „čvrstoću“, „stabilnost“ – također će proći.

Na kraju, međutim, Isus kaže što je neprolazno: „Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti“ (r. 31). Gospodinove riječi su neprolazne. On utvrđuje razliku između preposljednjih stvari, koje prolaze, i posljednjih stvari, koje ostaju. To je dragocjena poruka za nas, koja služi kao smjerokaz u važnim životnim izborima i tome da nas usmjeri u što se isplati uložiti svoj život? U prolazno ili u Gospodinove riječi, koje ostaju zauvijek? Očito u ove potonje. Ali to nije lako. Naime, privlače nas stvari koje podliježu našim osjetilima i koje nam daju trenutno zadovoljstvo, dok Gospodinove riječi, iako lijepe, nadilaze ono trenutno i traže strpljivost. U napasti smo da se hvatamo za ono što vidimo i dotičemo i to nam se čini sigurnijim. To je ljudski, to je ta napast. Ali to je prevara, jer „nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti“. Evo dakle poziva: ne graditi život na pijesku. Kad se gradi kuća, kopa se duboko i postavljaju se čvrsti temelji. Samo bi čovjek bez trunke zdravog razuma rekao da je to bačen novac za nešto što se ne vidi. Vjieran je

učenik, za Isusa, onaj koji temelji svoj život na stijeni, a to je njegova riječ koja ne prolazi (usp. *Mt* 7, 24-27), na snazi Isusove riječi; to je temelj života koji Isus želi od nas i koji neće proći.

A sada pitanje – uvijek kad se čita Božju riječ, postavljaju se pitanja – zapitajmo se: što je središte, što je živo srce Božje riječi? Što, ukratko, daje postojanost životu i neće nikada imati kraja? Doznajemo to od svetoga Pavla. Središte, upravo, živo srce, ono što daje postojanost, jest ljubav: „*Ljubav nikad ne prestaje*“ (*1 Kor* 13, 8), kaže sveti Pavao. Tko čini dobro ulaže za vječnost. Kad vidimo nekoga tko je velikodušan i uslužan, krotak, tko je strpljiv, nije zavidan, ne ogovara, ne hvali se, ne nadima se, nije nepristojan (usp. *1 Kor* 13, 4-7), to je osoba koja gradi Nebo na zemlji. Možda neće biti vidljiv, neće izgraditi karijeru, o njemu se neće pisati u novinama, ali ono što čini neće biti izgubljeno. Jer dobro se nikad ne gubi, ostaje zauvijek.

A mi, braćo i sestre, zapitajmo se: u što mi ulažemo svoj život? Jesu li to prolazne stvari kao što je novac, uspjeh, izgled, fizičko blagostanje? Od svega toga ništa nećemo ponijeti sa sobom. Jesmo li privezani uz zemaljske stvari kao da ćemo živjeti ovdje vječno? Dok smo mladi, dok nas služi zdravlje, sve je dobro, ali kad kucne čas oproštaja moramo sve ostaviti. Božja nas riječ danas upozorava: prolazi obličje ovoga svijeta. Ostat će samo ljubav. Temeljiti život na Božjoj riječi, dakle, ne znači bježati od povijesti, već uroniti u zemaljske stvarnosti kako bi ih učvrstili, preobrazili ljubavlju, utiskujući u njih biljeg vječnosti, Božji biljeg. Evo dakle savjeta kod donošenja važnih odluka. Kad ne znam što mi je činiti, kako donijeti konačnu odluku, neku važnu odluku, odluku koja uključuje Isusovu ljubav, što mi je činiti? Prije nego donesemo odluku, zamislimo da stojimo pred Isusom, kao na kraju života, pred njim koji je ljubav. I dok se zamišljamo tamo, pred njegovim lice, na pragu vječnosti, donesimo odluku za danas. Tako moramo donositi svoje odluke: uvijek pogleda uprta prema vječnosti, pogleda uprta u Isusa. Odluka možda neće biti najlakša, njezini plodovi neće biti odmah vidljivi, ali će biti dobra, to je sigurno (usp. sv. Ignacije Loyolski, *Duhovne vježbe*, 187).

Neka nam Majka Božja pomogne donositi važne životne odluke kao što je učinila ona: po ljubavi, po Božjemu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

Slavimo danas V. Svjetski dan siromaha, nastao kao plod Jubileja milosrđa. Ovogodišnja tema su Isusove riječi: „Siromahâ svagda imate uza se“ (*Mk* 14, 7). I istina je: čovječanstvo napreduje, razvija se, ali siromašni su uvijek s nama, uvijek ih ima, i Krist je prisutan u njima, Krist je prisutan u siromahu. Prekjučer smo u Asizu doživjeli snažan trenutak svjedočenja i molitve, pozivam vas da ga ponovite, bit će to dobro za vas. Zahvalan sam na brojnim inicijativama solidarnosti koje su organizirane u biskupijama i župama diljem svijeta.

Vapaj siromahâ, zajedno s vapajem Zemlje, odjeknuo je posljednjih dana na samitu Ujedinjenih naroda o klimatskim promjenama COP26, u Glasgowu. Potičem one koji imaju političku i gospodarsku odgovornost da djeluju odmah hrabro i dalekovidno; istodobno, pozivam sve ljude dobre volje na aktivno građanstvo za skrb o zajedničkom domu. U tu svrhu upravo danas, na Svjetski dan siromaha, otvaraju se prijave na platformi Laudato si' koja promiče cjelovitu ekologiju.

Danas je i Svjetski dan šećerne bolesti, kronične bolesti od koje boluju mnogi, uključujući mlade i djecu. Molim se za sve njih i za one koji svakodnevno s njima dijele njihove tegobe, kao i za zdravstvene djelatnike i volontere koji im pomažu.

A sada pozdravljam sve vas, vjernike Rima i hodočasnike iz raznih zemalja. Vidim tamo mnogo zastava... Posebno zastave hodočasnika iz Španjolske i Poljske. Pozdravljam skupinu izviđača iz Palestine i vjernike župe Svetoga Timoteja u Rimu i župe Bozzolo.

Želim svima ugodnu nedjelju. I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!